

VIKTEN AV VATTEN

I mitten på januari (2012) kunde vi bara få in vatten i huset genom att bära in det i hinkar. Så var det under några veckor och det innebar en viss omställning.

Tack och lov hade jag nyss tvättat ett par maskiner när det hände och vi hade hyfsat gott om klädomyten. Med disken var det värre eftersom vi blivit bortskämda med diskmaskin, men det gick att värma vatten och

hälla i hoarna - en för disk och en för skölj. I toaletten kunde vi hälla vatten från hinkar istället för att spola när det blev nödvändigt att göra det. Och vår kommunikation fick ytterligare en dimension. Vi brukar inte "snacka skit" oss emellan men det förändrades:

"Behöver du bajsas snart"

"Nej, inte än"

"Nähä, men då häller jag i vatten nu"

Med några före detta saftdunkar i skafferiet hade vi vatten till matlagning och när vattnet tog slut kunde vi snedda över den lilla grusvägen och hämta från grannarnas utomhuskran. Fast "vi" är fel att säga - det var mest maken som släpade med hinkar. De gånger jag hämtade tog jag bilen.

Jag har tänkt på hur illa det var att klaga på den här situationen. Det finns så många som inte ens har tillgång till rent vatten. De får stå vid smutsiga floder och vattendrag för att tvätta. Kanske är det för dem nu, som det var i Sverige förr - när de fick stå och byka tvätt intill sjön på förvåren och slå hål på isen för att kunna skölja ...

I många länder ser toaletterna i bästa fall ut som våra gamla utedass där de fick sätta sig på en kall fjöl och gnugga tidningspapperet mjukt i ljuset av en fotogenlampa. Om det fanns någon fotogen. Jag är tacksam över att jag inte behöver gå utomhus utan att allt är som vanligt, sänär som på själva spolningen.

Från början var det inte helt lätt för maken att komma på vad det var för fel. Det var inte tillräckligt kallt för att vattnet skulle ha fryst och det fel som hade varit enkelt att åtgärda och som han hoppades på, var det förstas inte.

Efter att ha uteslutit en del alternativ testade maken med tryckluft. Det fladdrade bland de vissna löven på marken och han insåg att det var hål i de gamla kopparrören från 1949. De var nergrävda i en brant backe mellan källan och pumphuset. Pumpen sög luft istället för vatten.

Så maken köpte plastslang i rätt grovlek och satte igång grävmaskinen för att gräva ett 60 meter långt dike på 1½ meters djup. Det gick inte som på räls och inte heller på en kafferast, för att använda två slitna uttryck.

Först var det alldeles för blött eftersom vi bor på en källåder. Det kan i och för sig ha en tjusning men inte den här gången. Vattnet rann ur backen när han satte i skopan så han fick börja med att avleda vattnet för att kunna fortsätta gräva. En dräneringsslang grävdes ner på utvalda ställen och han grävde kring brunn

för att få bort överskottsvattnet. Han fick åka cirka tio mil för att låna en pump för att därefter kunna tömma brunn och sätta in en ny bottenventil.

Grävmaskinen slutade fungera gång på gång och måste lagas och det var slirigt och svårt att få fäste i backen ...

Jag stod och tittade på vid ett tillfälle när han grävde och såg hur han gled närmare och närmare hålet utan att kunna hejda maskinen annat än att hålla mot med skopan... och den måste han ju gräva med. Så han vände förarhytten, satte ner skopans klor bakom maskinen och drog sig upp en bit. Sen snurrade han runt förarhytten igen och gled hjälplöst ner mot hålet. Jag gick in istället för att stå där och bli rädd och skrika: "Akta, akta!"

Han vet ju vad han gör och kan sin gamla Attila. Jag bad inom mig "Gode Gud, ta hand om gubben min och se till att han inte ramlar ner i nåt hål ..."

Sen kom tjälen och gjorde det svårt att gräva. Han befann sig då i närheten av där kabeln för bredband låg nedgrävd. Den får man inte köra ner en grävmaskinsskopa i hur som helst. Så efter en del påringningar kom en kabelgubbe och värmdde upp backen med hjälp av glödande kol och överliggande plåttak. Det fick ligga över natten.

Dagen därpå kunde maken försiktigt komma förbi datakabeln och gräva sig vidare några meter till. Å sen krånglade grävmaskinen igen ...

När det blev kallare, snögigare och halkigare fick maken sätta fast snökedjor på grävmaskinen för att kunna handskas med den. Under en av helgerna var det så kallt att han inte kunde jobba ute alls. Rutorna i förarhytten är borta och någon värme har det inte varit i den gamla Attilan på flera år.

- Tycker du om den ändå? frågade jag när han informerade om detta.
- Jaa, det gör jag, svarade han så att alla skrattrynkorna syntes.

Sen berättade han om den andra gamla grävmaskinen som står här ute. Den är från 1965 och köpt i delar. Några delar fattas så den är inte körbar. Men den ska bli det. Nån gång.

Vi började träffas hösten 2004. Jag hade nog tyckt att en gammal grävmaskin, tre traktorer varav en inte fungerar samt en bandtraktor som det växer gran på – räcker att hålla på med. Men nu hann jag inte dyka upp innan den affären, så nu står den där den står.

EN LITEN VARDAGS-PREDIKAN

Nu kan någon säkert tänka: "Ska det behövas en så omständlig beskrivning bara för att nån är utan vatten – det räcker väl att säga att man har haft problem?"

Jo, det kan så vara och visst kan ovanstående beskrivning ha tröttat ut en och annan, men nu har jag en liten vardagspredikan i beredskap som har att göra med våra vattenbekymmer.

Jag vill dra en parallell genom att visa hur det kan vara när ett liv med Gud finns inom räckhåll men man når det inte - eller strävar inte tillräckligt mycket för att få tag i det.

När vi var i den här situationen så påmindes jag om Jesu ord i Johannesevangeliet 7:37:

"Om någon törstar, så kom till mig och drick! Den som tror på mig, ur hans innersta skall strömmar av levande vatten flyta fram, som Skriften säger. Detta sade han om Anden, som de skulle få som trodde på honom."

I kristna sammanhang ser man inte alltid ett andligt flödande liv, trots att Jesus själv sagt att det är en gåva som han vill ge. Och har han sagt det - så är det fullt möjligt att ta emot det.

Jag vill likna vårt hus som en bild på oss kristna och källådern som ett möjligt liv med Gud: Levande vatten finns i riklig mängd eftersom vi, så att säga, är byggda på det – men det finns inte alltid som en riklig och flödande verklighet i våra liv.

Visst kan det funka att ha vatten i hinkar och kannor men det blir inget som flödar från ens eget liv eller erfarenhet av Gud. Man kan citera något man hört eller sett – eller något som någon annan hört, sagt eller gjort. Det blir inget som kommer från ens egen kran, bildligt talat.

När det gällde vår vattenbrist så jobbade maken målmedvetet för att få en förändring. Trots att mycket gick honom emot så ville han fortsätta tills vi kunde skruva på våra egna kranar för att få vatten. Även om det tog betydligt längre tid än det hade gjort om han haft ett bra flyt, så kom han hela tiden närmare målet.

Men hur är det då med det andliga livet?

Hur mycket målinriktning och strävan finns det då? Hur är det för oss och hur är det för andra?

Hur lätt är det inte att nöja sig med det där lilla som man eventuellt kan bära hem efter en gudstjänst eller kristen sammankomst?

Hur mycket har vi att ge ut till andra och hur smidigt fungerar våra vardagsliv?

Finns Gud där som en bärande kraft; som en visshet som hjälper oss att göra allt på bästa sätt; som ett lugn och en trygghet när något oväntat kommer mot oss?

Stämmer beskrivning att ur vårt innersta ska strömmar av levande vatten flyta fram ..?

Jag vet i alla fall att det inte alltid stämmer vare sig på oss eller på dem vi kommer i kontakt med. Och ändå är det så Jesus sagt att det ska vara. Tänk vilken skillnad det skulle kunna bli om vi insåg var vi befinner oss och göra allt vi kan för att få tag på detta levande vatten.

När kylan kom kunde inte varmvattenberedaren med elpatron ensamt hålla huset varmt men utöver kökskaminen hade vi fått kakelugnen eldningsduglig och satt in en täljstenskamin på övervåningen. Så det sprakade så mysigt i huset. En kväll när maken somnat, öppnade jag luckan till kaminen i köket och grillade korv.

När det gäller våra hem så vill vi slippa frysa. Men hurdana är vi när det gäller medmänsklig värme? Och kan det finnas någon i vår närhet som också vill ha en grillad korv ...?

Men det är en annan vardagspredikan.